

Duch prorocstva: Vedenie a vyučovanie

Dve tabuľky Habakuka

Jeff Pippenger

2012-10-15

Dve tabuľky Abakuka 3 z 95

Úvod: Základ dvoch tabúľ Habakuka

Táto séria sa nazýva Habakukove dve tabule. Doteraz sme vyberali určité pravdy z máp z rokov 1843 a 1850 nie preto, aby sme ich v tomto bode biblicky obhajovali, ale aby sme preukázali, že Ellen Whiteová tieto pravdy podporuje. Naším tvrdením je, že ak odmietate tieto základné pravdy, zároveň odmietate aj Ducha prorocstva. Chceme to najprv uviesť do záznamu.

Prehľad milleritských dejín a Polnočný výkrik

V našej prvej prednáške sme načrtli dejiny milleritov, míľniky od roku 1798 do roku 1844. V našej poslednej prednáške sme sa bližšie pozreli na dejiny od času meškania až po zavretie dverí 22. októbra 1844, pričom sme tento čas určili ako Polnočné volanie. Polnočné volanie vstúpilo do dejín na táborovom zhromaždení v Exeteri 12.–17. augusta 1844 a pokračovalo až do 22. októbra 1844. Čas meškania, ktorý sa začal v marci 1844, je súčasťou Polnočného volania a očistného procesu, ktorý pripravil ľud, aby zvestoval jeho posolstvo.

Dúfali sme, že sa nám to včera podarilo upevniť vo vašich srdciach a myšliach. Všetky znázornenia časov meškania v Božom slove hovoria o konci sveta. Ellen Whiteová v komentári k 1. Korint'anom 10,11 hovorí: „Každý zo starovekých prorokov hovoril viac pre naše dni než pre dni, v ktorých žil.“ V 1. Korint'anom 10,11 sa píše: „A toto všetko sa im dialo ako predobraz, a je to napísané na naše napomenutie, ku ktorým prišli konce vekov.“ Dejiny mileritov sú dejinami toho, čo sa odohrá na konci sveta. Všetky tieto biblické dejiny o čase meškania a o tom, čo po ňom nasleduje, znázorňujú to, čo sa malo odohrať v mileritskom čase meškania a v Polnočnom volaní. Potrebujeme týmto veciam rozumieť, pretože dejiny sa majú opakovať.

2520: Podpora Ellen Whiteovej

Zaoberali sme sa prvou témou na týchto grafoch, hoci sme sa o nej veľa nezmieňovali. Prvou náukou, pri ktorej chceme ukázať, že ju Ellen Whiteová jasne podporuje, je 2520. Prvé dve prednášky boli určené na to, aby nás priviedli sem. Zajtra ráno začneme uvažovať o Každodennej na tomto grafe.

Pamätajúc na Pánovo vedenie a učenie

Začnime knihou Life Sketches, strana 196: „Nemáme sa čoho obávať v súvislosti s budúcnosťou, iba ak by sme zabudli na cestu, po ktorej nás Pán viedol, a na Jeho učenie v našich minulých dejinách.“ Jediné, čoho sa kresťan má v súvislosti s budúcnosťou obávať, je zísť z cesty a byť

stratený. To, čo má byť predmetom obavy, je nezískanie večného života. Tu sestra Whiteová hovorí, že sa v súvislosti s budúcnosťou nemáme čoho obávať okrem dvoch vecí. Toto je v adventizme bežný výrok z Ducha proroctva, ale málokedy počuť, že by niekto rozviedol, na aké vedenie a na aké učenia sa odvoláva.

Ukážeme, že vedenie, o ktorom sa zmieňuje, sa vzťahuje na dejiny Polnočného volania. V dejinách Polnočného volania Kristus viedol v čase meškania, pri príchode a ohlasovaní Polnočného volania a pri zavretí dverí 22. októbra 1844. Túto históriu ustanovil tak, aby vytvorila ľud, ktorý by mohol vierou vstúpiť s Ním do Najsvätejšieho miesta. Mali by sme sa obávať, aby sme nezabudli na tieto osobitné dejiny, ako aj na Jeho učenia.

Ukážeme, že existovalo konkrétne učenie, ktoré vyvolalo Polnočný výkrik. Tým učením nebol pád Osmanskej ríše 11. augusta 1840, ani učenie o stave mŕtvych, ktoré sa objavilo v dejinách posolstva druhého anjela v milleritskej histórii. Bolo to konkrétne učenie v milleritskej histórii, ktoré vyvolalo Polnočný výkrik, kde Pán viedol, a do budúcnosti sa nemáme čoho obávať, iba ak by sme zabudli na Jeho vedenie a Jeho učenie.

Navrhujeme, že symbolom Jeho vedenia i Jeho vyučovania je Polnočný výkrik. Prečítajme si ešte raz túto pasáž z prvého videnia Ellen Whiteovej:

„Po tejto ceste putoval adventný ľud do mesta, ktoré sa nachádzalo na jej vzdialenejšom konci. Za sebou, na začiatku cesty, mali postavené jasné svetlo, o ktorom mi anjel povedal, že je to polnočný výkrik. Toto svetlo svietilo po celej ceste a osvetľovalo im nohy, aby sa nepotkli. Ak mali svoj zrak upretý na Ježiša, ktorý bol práve pred nimi a viedol ich do mesta, boli v bezpečí. No čoskoro sa niektorí unavili a hovorili, že mesto je ešte veľmi ďaleko a že očakávali, že doň vstúpia skôr. Vtedy ich Ježiš povzbudzoval tým, že pozdvihol svoje slávne pravé rameno, a z Jeho ramena vychádzalo svetlo, ktoré sa vlnilo nad adventným zástupom, a oni volali: „Aleluja!“ Iní zasa nerozvážne popierali svetlo za sebou a hovorili, že to nebol Boh, kto ich vyviedol až tak ďaleko.“

Popierajú polnočné volanie a v súvislosti s polnočným volaním tvrdia, že ich Pán v polnočnom volaní nevedol. Popierajú Božie vedenie v polnočnom volaní.

Svetlo za nimi zhaslo, ich nohy zostali v dokonalej tme, potkávali sa, stratili z dohľadu cieľ i Ježiša a spadli z chodníka dolu do temného a bezbožného sveta pod nimi.

Polnočný výkrik v kontexte

Ešte raz sa pozrieme na dejiny Polnočného volania, aby sme ich uviedli do kontextu predtým, než sa budeme zaoberať rokom 2520.

Z knihy Veľký spor, strany 391–395: „Keď minul čas, v ktorom sa prvý raz očakával Pánov príchod, na jar roku 1844,“ — to je čas meškania, prvé sklamanie — „tí, ktorí s vierou očakávali Jeho zjavenie, boli na istý čas zachvátení pochybnosťami a neistotou. Zatiaľ čo ich svet pokladal za úplne porazených a usvedčených z toho, že žili blud, zdrojom ich útechy zostávalo stále Božie slovo. Mnohí pokračovali v skúmaní Písma, znovu preskúmavali dôkazy svojej viery a starostlivo študovali proroctvá, aby získali ďalšie svetlo.“

Ak to robili mnohí, znamená to, že boli aj takí, ktorí to nerobili. Nehovorí sa „oni“; hovorí sa „mnohí“ — sú tu dve skupiny.

Biblické svedectvo na podporu ich postoja sa zdalo jasné a presvedčivé. Znamená, ktoré nebolo možné pomýliť si, poukazovali na blízkosť Kristovho príchodu. Osobitné požehnanie Pána, tak pri obracaní hriešnikov, ako aj pri oživení duchovného života medzi kresťanmi, dosvedčovalo, že toto posolstvo je z neba. A hoci veriaci nedokázali vysvetliť svoje sklamanie, boli si istí, že ich Boh viedol v ich doterajšej skúsenosti.

S prorockými predpoveďami, ktoré pokladali za vzťahujúce sa na čas druhého príchodu, bolo prepletené poučenie osobitne prispôbené ich stavu neistoty a napätého očakávania a povzbudzujúce ich, aby trpezlivo čakali vo viere, že to, čo je teraz ich chápaniu temné, bude v pravý čas objasnené.

V tom odseku sa hovorí: „Prepletené s prorockými, ktoré pokladali za vzťahujúce sa na čas druhého adventu . . .“ Ktoré prorocké podľa nich platili pre druhý advent? 2520, 2300 a 1335. Verili, že všetky tri tieto časové prorocké sa končia v roku 1843 a že to je druhý advent.

Medzi týmito prorockými bolo aj prorocké z Habakuka 2,1–4: „Postavím sa na svoju stráž a postavím sa na baštu a budem vyzerat', aby som videl, čo mi povie a čo odpoviem, keď budem karhaný. A Hospodin mi odpovedal a riekol: Napíš videnie a zreteľne ho vyznač na tabule, aby ten, kto ho číta, mohol bežať. Lebo videnie je ešte na určený čas, ale ku koncu prehovorí a nesklame; ak aj mešká, čakaj naň, lebo určite príde, nezmešká. Hľa, ten, ktorého duša sa povyšuje, nie je v ňom úprimná; ale spravodlivý bude žiť zo svojej viery.“

Už v roku 1842 usmernenie dané v tomto prorocke, aby „zapísal videnie a vyložil ho zreteľne na tabuľkách, aby ten, kto ho číta, mohol bežať“, vnuklo Charlesovi Fitchovi myšlienku pripraviť prorockú tabuľu na znázornenie videní Daniela a Zjavenia. Vydanie tejto tabule sa pokladalo za naplnenie príkazu daného Habakukovi. Nikto si však vtedy nepovšimol, že v tom istom prorocke je predstavené zjavné oneskorenie v uskutočnení videnia — čas meškania. Po sklamaní sa tento text Písma ukázal ako veľmi významný: „Lebo videnie je ešte na určený čas, ale na konci prehovorí a nesklame; keby aj meškalo, čakaj naň, lebo isto príde, neomešká sa. . . . Spravodlivý však bude žiť zo svojej viery.“

Tabuľa z roku 1843 a Duch prorocký

Nezáleží na tom, či vykonávate pravidelnú prácu alebo nepravidelnú prácu — termíny, ktoré Ellen White používa pre konferenčnú prácu a samopodpornú prácu. Či už pôjdete k vedúcim samopodporným službám v adventizme, alebo na Generálnu konferenciu či do Biblického výskumného inštitútu, ak sa ich opýtate na graf z roku 1843, povedia: „Na tomto grafe je mnoho chýb.“ Nesúhlasia s Ellen White, ktorá hovorí, že Pán držal svoju ruku nad „jednou chybou“ v niektorých číslach na tomto grafe.

No zároveň sa stavajú do protikladu voči Slovu Božiemu. V knihe Habakuk sa hovorí, že toto videnie „... nebude klamať“. Videnie, ktoré mali priekopníci umiestniť na tabuľu z roku 1843, čo aj urobili, je naplnením Habakuka 2. Toto je videnie, ktoré mali umiestniť na túto tabuľu, a Habakuk

2 hovorí, že toto videnie „... nebude klamať“. Teda keď hovoríte, že táto tabuľa je „plná chýb“, staviate sa proti Duchu proroctva aj proti Biblii.

Aj časť Ezechielovho proroctva bola pre veriacich zdrojom sily a útechy: „Stalo sa ku mne slovo Hospodinovo: Syn človeka, aké je to príslovie, ktoré máte v izraelskej krajine a hovoríte: Dni sa vlečú a každé videnie vychádza navnivoč? Preto im povedz: Takto vraví Pán, Hospodin. . . . Dni sú blízko a naplnenie každého videnia. . . . Lebo ja prehovorím, a slovo, ktoré poviem, sa splní; už sa nebude viac oddaľovať.“ „Dom Izraela hovorí: Videnie, ktoré on vidí, je na mnoho dní dopredu a prorokuje o časoch ďalekých. Preto im povedz: Takto vraví Pán, Hospodin: Nižaké z mojich slov sa už viac nebude oddaľovať, ale slovo, ktoré som vyriekol, sa stane.“ Ezechiel 12,21–25, 27, 28.

Dve triedy uctievačov

Všimnite si, že hovorí o dvoch triedach uctievačov. Hovorí, že mnohí, keď prišlo toto sklamanie, pokračovali v skúmaní proroctiev, čo naznačuje, že existovala aj trieda, ktorá nepokračovala. O rozlíšení týchto dvoch tried dostaneme viac svetla.

Naplnením Habakuka 2,1–4 je tento graf z roku 1843 a graf z roku 1850. Už aj v Habakukovi verš 4 hovorí, že spravodlivý bude žiť svojou vierou, a o tom, koho srdce sa povyšuje. Opisuje dve triedy uctievačov. Dejiny Polnočného volania vytvárajú dve triedy uctievačov a tieto dve triedy sú oslovené v Habakukovi.

V nasledujúcom odseku po odkaze na Habakuka 2 a Ezechiela označuje jednu zo skupín: „čakajúcich“. Kto sú čakajúci? Sú to tí, ktorí naplňajú Daniela 12: „Blahoslavený je ten, kto čaká a dôjde k 1335.“ Táto skupina sú čakajúci.

Tí, ktorí očakávali, sa radovali, lebo verili, že Ten, ktorý pozná koniec od počiatku, zhlíadal naprieč vekmi a, predvídajúc ich sklamanie, dal im slová odvahy a nádeje.

Telefonovala nám jedna sestra, ktorá už niekoľko rokov pracovala v jednej z východoeurópskych krajín. Odtiaľ pochádzala, presťahovala sa do Spojených štátov a keď porozumela tomuto posolstvu, presťahovala sa späť. Čelila odporu; jej niekdajšia cirkevná rodina sa obrátila na vedúcich predstaviteľov v jej krajine, aby pred ňou „zatvorili dvere“. Nedávno jej však Pán otvoril dvere, aby sa o toto posolstvo mohla podeliť so skupinami.

Zavolala dnes skoro ráno a povedala, že jednou z prekážok bola doprava. Potrebovali auto, aby mohli cestovať a učiť toto posolstvo, no chýbali im na to prostriedky. Hneď ako prišli na toto miesto, priatelia zo Spojených štátov, usvedčení Pánom, poslali dosť peňazí na kúpu auta.

Takýto druh skúsenosti prežívali sklamaní. Boli sklamaní, no Pán ich viedol k Písmu, aby ich povzbudil slovami: „Toto sklamanie bolo pod mojím vedením. Len pokračujte ďalej.“

Keby nebolo takýchto častí Písma, ktoré ich napomínali, aby trpezlivo čakali a pevne sa držali svojej dôvery v Božie slovo, ich viera by bola v tejto hodine skúšky zlyhala.

Podobenstvo o desiatich pannách a čase otáľania

Všimnite si, ako sestra Whiteová spája podobenstvo o desiatich pannách s Habakukom 2, keďže obe hovoria o čase meškania a o dvoch triedach ctiteľov.

Podobenstvo o desiatich pannách z Matúša 25 takisto znázorňuje skúsenosť adventného ľudu. V Matúšovi 24 Kristus v odpovedi na otázku svojich učeníkov o znamení svojho príchodu a konca sveta poukázal na niektoré z najdôležitejších udalostí v dejinách sveta i cirkvi od svojho prvého až po svoj druhý advent; menovite na zničenie Jeruzalema, veľké súženie cirkvi pod pohanským a pápežským prenasledovaním, zatmenie slnka a mesiaca a padanie hviezd. Potom hovoril o svojom príchode vo svojom kráľovstve a vyrozprával podobenstvo opisujúce dve triedy služobníkov, ktorí očakávajú jeho zjavenie. Kapitola 25 sa začína slovami: „Vtedy sa nebeské kráľovstvo bude podobat' desiatim pannám.“ Tu je predstavená cirkev žijúca v posledných dňoch,

Teraz to aplikuje na milleritské dejiny, ale všimnite si, čo hovorí — „Tu je predstavená cirkev žijúca v posledných dňoch,“ — kto je „cirkev žijúca v posledných dňoch“? To sme my.

To isté je naznačené na konci 24. kapitoly. V tomto podobenstve je ich skúsenosť znázornená udalosťami východnej svadby. „Vtedy sa nebeské kráľovstvo bude podobat' desiatim pannám, ktoré si vzali svoje lampy a vyšli v ústrety ženíchovi. Päť z nich bolo múdrych a päť nerozumných. Nerozumné si vzali svoje lampy, ale nevzali si so sebou olej; múdre si však vzali olej vo svojich nádobách spolu so svojimi lampami. Keď ženích meškal, všetky zadriemali a zaspali. O polnoci však zaznel krik: Hľa, ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety.“

Príchod Krista, ako bol ohlásený posolstvom prvého anjela, bol chápaný ako znázornený príchodom ženícha. Rozsiahla reformácia pod ohlasovaním Jeho blízkeho príchodu zodpovedala vychádzaniu panien. V tomto podobenstve, tak ako aj v Matúšovi 24, sú predstavené dve skupiny. Všetky si vzali svoje lampy, Bibliu, a v jej svetle vyšli v ústrety Ženíchovi. Kým však nerozumné vzali svoje lampy bez oleja, múdre vzali olej vo svojich nádobách. Múdre prijali Božiu milosť, znovuzroďujúcu, osvecujúcu moc Ducha Svätého, ktorá robila z Jeho slova lampu ich nohám. Skúmali Písma, aby poznali pravdu, a úprimne usilovali o čistotu srdca i života. Tie mali osobnú skúsenosť a vieru v Boha a Jeho slovo, ktorú nemohli zmarit' sklamanie ani meškanie. Iní konali z popudu, opierajúc sa o vieru svojich bratov, uspokojení dobrými pocitmi, no bez dôkladného porozumenia pravde alebo skutočného diela milosti. Neboli pripravení na meškanie a sklamanie. Keď prišli skúšky, ich viera ochabla a ich svetlá horeli matne.

„Keď ženích meškal,“ kedy Ženích meškal? 22. marca 1844. Mešká. Čo sa má teraz stať? Tieto dve triedy majú byť zjavené.

Keď zabúdame na Polnočné volanie a schádzame z cesty dolu k bezbožnému svetu, ukazujeme tým, že nerozumieme evanjeliu. Večné evanjelium je dielom Krista, ktorý na základe skúšobného prorockého posolstva vytvára dve triedy uctievačov. Od času meškania až po zatvorenie dverí je toto vyvrcholenie Večného evanjelia. Tu Pán počas času meškania berie dve triedy a usiluje sa ich viesť spolu so sebou do Súdu, a podrobuje ich skúšobnému procesu, aby sa preukázalo, či skutočne majú olej, alebo nie. Toto je vyvrcholenie Kristovho diela oddeľovania zlata od trosky, pšenice od kúkoľá, múdrych od bláznivých.

„Keď ženích meškal, všetky zadriemali a zaspali.“ Meškaním ženícha je znázornené plynutie času, keď bol Pán očakávaný, sklamanie a zdanlivé omeškanie. V tomto čase neistoty sa záujem povrchných a polovičitých čoskoro začal vytrácať a ich úsilie ochabovať; no tí, ktorých viera bola založená na osobnom poznaní Biblie, mali pod nohami skalú, ktorú vlny sklamaní nemohli odplaviť. „Všetky zadriemali a zaspali“; jedna skupina v bezstarostnosti a opustení svojej viery, druhá trpezlivo čakala, kým jej bude dané jasnejšie svetlo. Predsa sa však v noci skúšky aj tí druhí zdali do istej miery strácať svoju horlivosť a oddanosť. Polovičití a povrchní sa už nemohli opierať o vieru svojich bratov. Každý musí obstáť alebo padnúť sám za seba.

Keď prišlo sklamanie, dve skupiny začali spať odlišným spôsobom; no aj múdre panny stratili časť svojej horlivosti. Pán v tom viedol, aby keď na táborovom zhromaždení v Exetri zaznelo posolstvo Polnočného volania, vykonal medzi nimi dielo.

Proces skúšky: Čas meškania a polnočný výkrik

Zo Spirit of Prophecy, zväzok 4, strana 228: Pamätajte, že tento proces — Polnočné volanie, od času meškania až po zatvorenie dverí — je Pánovým skúšaním Jeho ľudu. Polnočné volanie na táborovom zhromaždení v Exetri je vo svojom ohlasovaní až do 22. októbra 1844 iba jednou časťou tejto histórie. Nemožno ho oddeliť od času meškania, ktorý pripravuje účinok Polnočného volania medzi dvoma triedami uctievačov. Musíte porozumieť Polnočnému volaniu, pretože ak neporozumiete, spadnete z chodníka.

Boh zamýšľal vyskúšať svoj ľud. Jeho ruka prikryla chybu vo výpočte prorockých období. Jeho ruka, ruka Pánova, prikryla osobitnú chybu vo výpočte prorockých období,“ v množnom čísle. „Adventisti neodhalili omyl, ani ho neodhalili najučenenejší z ich odporcov. Títo hovorili: ‚Váš výpočet prorockých období je správny. Čoskoro sa má odohrať nejaká veľká udalosť; nie je to však to, čo predpovedá pán Miller; je to obrátenie sveta, a nie druhý príchod Krista.‘“

Čas očakávania pominul a Kristus sa neobjavil, aby vyslobodil svoj ľud. Tí, ktorí so úprimnou vierou a láskou očakávali svojho Spasiteľa, zakúsili trpké sklamanie. Pán však splnil svoj zámer: preskúšal srdcia tých, ktorí vyznávali, že očakávajú Jeho príchod. Medzi nimi bolo mnoho takých, ktorých nepohýnala láska k pravde, ale skôr strach. Keď sa očakávaná udalosť neuskutočnila, títo ľudia vyhlásili, že nie sú sklamaní; nikdy neverili, že Kristus príde. Patrili medzi prvých, ktorí sa vysmievali zármutku pravých veriacich.

To bol Pánov zámer. Nemáme sa čoho obávať v budúcnosti, iba ak zabudneme, ako nás Pán viedol v našej doterajšej skúsenosti, a nemáme sa čoho obávať, iba ak zabudneme na Pánovo učenie v našej doterajšej skúsenosti. Naznačujeme tým, že toto vedenie nemožno oddeliť od Jeho učenia.

Životné náčrty Jamesa Whitea a Ellen G. Whiteovej 1888, strany 186–187: „Boh skúšal a overoval svoj ľud plynutím času v roku 1843. Omyl — jedinečný omyl — ktorého sa dopustili pri výpočte prorockých období, nebol hneď odhalený ani učenými mužmi, ktorí sa stavali proti názorom tých, čo očakávali Kristov príchod. Títo hlbokí učenci vyhlasovali, že pán Miller mal vo svojom výpočte času pravdu, hoci s ním nesúhlasili, pokiaľ ide o udalosť, ktorá mala zavŕšiť toto obdobie. No oni i čakajúci Boží ľud sa spoločne mýlili v otázke času.“

Plne veríme, že Boh vo svojej múdrosti ustanovil, aby Jeho ľud prešiel sklamaním, ktoré bolo dokonale spôsobilé odhaliť srdcia a rozvinúť pravé charaktery — nielen odhaliť ich srdcia, ale aj rozvinúť ich charaktery, priviesť ich do bodu, v ktorom sa v kríze, prichádzajúcej pri Polnočnom volaní, ukáže, aké skutočne sú. Tí, ktorí prijali posolstvo prvého anjela zo strachu pred Božími súdmi, a nie preto, že milovali pravdu a túžili po dedičstve v nebeskom kráľovstve, sa teraz ukázali vo svojom pravom svetle. Boli medzi prvými, ktorí sa posmievali sklamaným, čo úprimne túžili po zjavení Ježiša a milovali ho. Táto nanajvýš prenikavá Božia skúška odhalila pravé charaktery tých, ktorí by sa v hodine skúšky, zapierajúc svoju vieru, vyhli zodpovednosti a pohane.

Tí, ktorí boli sklamaní, neboli ponechaní v temnote; lebo pri skúmaní prorockých období s vrúcnyimi modlitbami bol odhalený omyl — tento osobitný omyl — a sledovanie prorockého pera cez čas meškania. V radostnom očakávaní Kristovho príchodu sa nepočítalo so zdanlivým meškaním videnia, a to bolo smutným a neočakávaným prekvapením. No práve táto skúška bola nanajvýš potrebná na to, aby rozvinula a posilnila úprimných veriacich v pravdu. Čas meškania bol nanajvýš potrebný. Nielenže mal preukázať obe skupiny a začať rozvíjať ich charaktery, ktoré mali byť prejavené v dejinách Polnočného volania až po zatvorenie dverí, ale bol potrebný aj na posilnenie tých, ktorí mali vyjsť na správnu stranu tejto otázky. Nemôžete oddeliť čas meškania od Polnočného volania ani od zatvorenia dverí.

Keď popierate Polnočný výkrik, popierate tým práve túto históriu. Polnočný výkrik nie je iba posolstvom Samuela Snowa na táborovom zhromaždení v Exeteri; je to skúsenosť času meškania. Sem Pán viedol. Nemáme sa čoho báť do budúcnosti, iba ak zabudneme na Pánovo vedenie v našich minulých dejinách — na túto históriu času meškania a Polnočného výkriku, v ktorej privádza Večné evanjelium v milleritskej histórii k vyvrcholeniu a vytvára dve triedy uctievačov.

Rané spisy, strana 74: „Videla som, že mapa z roku 1843 bola riadená rukou Pánovou a že nemá byť zmenená; že údaje na nej boli také, aké ich On chcel mať; že Jeho ruka bola nad ňou a zakryla chybu v niektorých číslach, takže ju nik nemohol vidieť, kým Jeho ruka nebola odňatá.“

Tajomstvo neprávosti a proces skúšky

Keby sme mali čas, mohli by sme hovoriť o tajomstve neprávosti. Tajomstvo neprávosti môže mať viac než jednu správnu definíciu, no tu označuje pôsobenie satana v miešaní zla s dobrom, pravdy s bludom, v posvätných dejinách, kde Pán skúša svoj ľud. V posvätných dejinách Písma, kde Pán privádza svoj ľud do procesu skúšky, vždy uvidíte tajomstvo neprávosti — činnosť satana v miešaní pravdy s bludom. Keď ľudia dospejú k tomuto bodu skúšky, tajomstvo neprávosti zatemnilo predmetné otázky.

Keď prišiel čas Noemovej skúšky, Biblia nám hovorí, že semeno satana bolo už predtým zmiešané so semenom Božím. To spôsobilo, že sa v Noemovom čase naplnilo tajomstvo neprávosti, vyjadrené v Genezis tým, že si synovia Boží brali dcéry ľudské za manželky — zmiešanie oboch semien, tajomstvo neprávosti, ktoré predchádza Noemovej skúške.

Pri skúške Mojžiša a Červeného mora Písmo opisuje, ako bol Izrael, ktorý mal byť skúšaný pri Červenom mori a na Sinaji, po takom dlhom pobyte v Egypte skazený jeho učeníami. To bolo tajomstvo neprávosti — byť ovplyvnený satanskými učeníami.

V časoch Židov to boli grécke učenia, ktoré pripravili cestu tomu, aby Sanhedrin odmietol ich proces skúšania.

V dejinách milleritského hnutia sa milleriti v protestantských cirkvách práve vynorili z 1260 rokov pápežského vplyvu, ktorý porušil čisté semeno nečistým semenom a vytvoril tajomstvo neprávosti, ktoré predchádzalo skúške dejín milleritského hnutia.

To je tajomstvo neprávosti, ktoré je vždy prítomné.

Ak budete skúmať, ako pôsobí tajomstvo neprávosti, prejdite k prvej kapitole diela Patriarchovia a proroci. Sestra Whiteová nám hovorí, ako satan uskutočňoval tajomstvo neprávosti v nebi. V nebi mala nastať skúška, ktorá mala ukázať, ktorí anjeli zostanú a ktorí budú odstránení, a satan uskutočňoval tajomstvo neprávosti priamo tam, v nebi, ešte pred týmto procesom skúšky.

Satan to vykonal tým, že podsúval pochybnosť, staval svoje slovo nad Božie Slovo a, čo je ešte dôležitejšie, viedol druhých, aby vyjadrovali jeho falošné učenia — zlovestná činnosť. Vložil by do tvojej mysle pochybnosť a potom by si vyšiel a vyjadril túto pochybnosť pred skupinou. Ak by sa niekto sťažoval na tú pochybnosť, sťažoval by sa na teba, nie na neho.

Nedávno jeden pastor v Spokane v štáte Washington poznamenal k Early Writings, strana 74, hovoriac: „I went to the dictionary of Ellen White's day and age, the Webster's Dictionary, and figures does not mean anything to do with arithmetic.“ Väčšina ľudí, ktorí to počuli, by si to neoverila a uverila by mu. Prinajmenšom tento pastor zasieval pochybnosť o tom, čo číslice v tejto pasáži predstavujú; v skutočnosti klamal. Webster's 1828 Dictionary uvádza: FIGURE, n. In arithmetic, a character denoting a number, as 2, 7, 9.

Vyjadroval pochybnosti a konal dielo predstavené ako tajomstvo neprávosti. Adventistom tým označoval, ak sú ochotní to vidieť, že v tomto období dejín zeme musíte pravde porozumieť sami za seba a nepočúvať ľudí; pretože „. . . tajomstvo neprávosti už pôsobí: . . .“

Rané spisy, strana 74: „. . . že tie znázornenia boli také, aké ich chcel mať, že Jeho ruka spočívala nad jednou chybou v niektorých znázorneniach a zakrývala ju, takže ju nik nemohol vidieť, kým Jeho ruka nebola odňatá.“

Je to zavádzanie a teológovia to často robia. Ak chcete porozumieť tomu, čo nejaké slovo znamená v Biblii alebo v Duchu proroctva, neobraciate sa najprv na slovníky; obraciate sa na proroka. Napríklad Daniel používa v Danielovi 8:11 hebrejské slovo rum, preložené ako „odňaté“. Ľudia si myslia, že znamená „odstránené“, no Daniel používa rum ešte päťkrát a nikdy neznamená „odňať“ — znamená „pozdvihnúť a vyvýšiť“. Preto domnievať sa, že rum v Danielovi 8:11 znamená „odňať“, znamená nasledovať tradíciu, nie to, ako toto slovo používal Daniel.

Podobne je to aj s Ellen Whiteovou: Ak chcete tvrdiť, že vo Early Writings, 74, „figures“ znamená umelecké zobrazenia alebo grafiky, mohli by ste povedať: „Slovník z čias Ellen Whiteovej

nehovorí, že figures znamená aritmetiku,“ v nádeji, že si to väčšina ľudí neoverí. Keby to však urobili, zistili by, že figures skutočne znamená aritmetiku.

No prvé miesto, kam sa obrátite, je sama Ellen Whiteová: Čo myslí pod pojmom čísla? V Spisoch raných, na strane 74, hovorí: „Jeho ruka spočívala nad chybou v niektorých číslach a zakrývala ju,“ a na strane 236 hovorí: „Jeho ruka zakrývala chybu vo výpočte prorockých období.“ Prorokyňa sama objasňuje, že jej terminológia, čísla, označuje prorocké obdobia — aritmetický výpočet, nie výtvarné spracovanie.

Nad čím teda Pán držal svoju ruku? Držal svoju ruku nad omylom vo výpočte prorockých období — nad číslami.

Podpora učenia o 2520 zo strany Ellen Whiteovej

Toto je podstata veci. Mnohí predkladajú to isté posolstvo ako my a ja ich podporujem. No keď ide o rok 2520 a o to, či Ellen White verila, že ide o platné proroctvo, toto je argument — toto je dôkaz a tu by ste mali začať. Všetky ostatné argumenty sú platné a pravdivé, ale toto je východiskový bod.

V knihe Early Writings na strane 74, kde sa uvádza, že Pán držal svoju ruku nad chybou v niektorých číselných údajoch, sama v tej istej knihe na strane 236 vysvetľuje, čo to znamená: „Videla som Boží ľud, radostný v očakávaní, hľadiaci na svojho Pána. Ale Boh ich zamýšľal skúsiť.“ Hovorí o čase omeškania, o prvom sklamaní.

Nehovorí o Sklamaní z 22. októbra 1844, pretože aj tam majú byť skúšaní; ale tu hovorí o čase meškania: „Boh zamýšľal ich skúšať.“ „Jeho ruka zakryla omyl vo výpočte prorockých období.“ Ako ich mal skúšať časom meškania? Tým, že držal svoju ruku nad ich porozumením prorockých období. Pre budúcnosť sa nemáte čoho obávať, iba ak by sme zabudli, ako nás Pán viedol v minulosti, v dejinách milleritov a vo svojich učeniach.

Tieto prorocké obdobia sú učením, ktoré spôsobilo čas zdržania. „Jeho ruka prikryla jednu chybu vo výpočte prorockých období. Tí, ktorí očakávali svojho Pána, túto chybu neodhalili“ — jednu chybu — „a ani najučenejší muži, ktorí sa stavali proti určeniu času, ju nedokázali rozpoznať. Boh určil, aby sa Jeho ľud stretol so sklamaním. Čas uplynul a tí, ktorí s radostným očakávaním vyhliadali svojho Spasiteľa, boli zarmútení a sklúčení, kým tí, ktorí nemilovali zjavenie sa Ježiša, ale prijali posolstvo zo strachu, sa tešili, že neprišiel v očakávanom čase. Ich vyznanie sa nedotklo srdca a neočistilo život. Uplynutie času bolo dobre vypočítané na to, aby odhalilo takéto srdcia. Boli prví, ktorí sa odvrátili a vysmievali sa zarmúteným, sklamaným, ktorí skutočne milovali zjavenie sa svojho Spasiteľa. Videla som Božiu múdrosť v tom, že skúšal svoj ľud a dával mu prenikavú skúšku, aby odhalil tých, ktorí by sa v hodine skúšky stiahli a obrátili späť.

Ježiš a všetky nebeské zástupy hľadeli so súcitom a láskou na tých, ktorí so sladkým očakávaním túžili uzrieť Toho, ktorého ich duše milovali. Anjeli sa vznášali okolo nich, aby ich posilnili v hodine ich skúšky. Tí, ktorí zanedbali prijať nebeské posolstvo, boli ponechaní v temnote a Boží hnev sa proti nim vzplanul, pretože nechceli prijať svetlo, ktoré im poslal z neba. Tí verní,

sklamaní ľudia, ktorí nemohli pochopiť, prečo ich Pán neprišiel, neboli ponechaní v temnote. Znovu boli vedení k svojim Bibliám, aby skúmali prorocké obdobia. Ruka Pánova bola odstránená z čísel a omyl — jednotné číslo — bol vysvetlený.

Tu vysvetľuje chybu v údajoch na grafe z roku 1843 a už predtým vymedzila, že tieto údaje predstavujú prorocké obdobia. „Videli, že prorocké obdobia siahajú do roku 1844 a že tie isté dôkazy, ktoré predložili, aby ukázali, že prorocké obdobia sa končia v roku 1843, dokazovali, že sa skončia v roku 1844.“ Koniec diskusie! Ellen White na číslo 2520 kladie pečať svojho schválenia.

Na schéme z roku 1843 sú len tri prorocké obdobia, o ktorých rozumeli, že sa skončili v roku 1843: 1335, 2520 a 2300. Boh držal svoju ruku nad omylom v niektorých údajoch — prorockých obdobiach na tomto schéme — až kým svoju ruku neodňal. Keď svoju ruku odňal, verní očakávajúci boli vedení k tomu, aby znovu skúmali prorocké obdobia, a zistili, že tie isté dôkazy, ktoré ich viedli k tomu, aby tvrdili, že prorocké obdobia sa uzavreli v roku 1843, boli potom rozpoznané ako dôkaz, že dve z nich sa skončili v roku 1844.

1335 sa začína v roku 508 a končí v roku 1843. 2520 sa začína v roku 677 pred Kr. a je ovplyvnených plnosťou roka. Priekopníci sa domnievali, že sa končí v roku 1843, no neskôr pochopili, že tie isté dôkazy, ktoré ich viedli k predpovedi roku 1843, dokazovali, že proroctvo o 2520 sa skončilo v roku 1844. Proroctvo o 2300 sa začína v roku 457 pred Kr. a domnievali sa, že sa končí v roku 1843, no po sklamaní si pri štúdiu prorockých období uvedomili, že sa skončilo v roku 1844.

Sú len tri proroctvá, o ktorých predpovedali, že sa skončia v roku 1843, a jedno z nich sa tak aj končí: 1335. Toto proroctvo nie je tým, nad ktorým Pán držal svoju ruku. Označuje dejiny milleritov od času meškania, cez Polnočný výkrik, až po 22. október 1844.

Včerajšiu prezentáciu sme ukončili týmto citátom od Ellen Whiteovej: „Blahoslavené sú oči, ktoré videli veci, čo boli videné v rokoch 1843 a 1844.“ To je: „Blahoslavený je ten, kto prichádza k roku 1843.“ V nasledujúcom odseku hovorí: „Posolstvo bolo dané. A pri opakovaní posolstva by nemalo byť nijaké meškanie, lebo znamenia času sa naplňajú; záverečné dielo musí byť vykonané. Veľké dielo bude vykonané v krátkom čase. Čoskoro bude z Božieho ustanovenia dané posolstvo, ktoré vzrastie do hlasného volania. Potom Daniel povstane na svojom mieste, aby vydal svoje svedectvo.“ Manuscript Releases, zväzok 21, 437.

Daniel stojaci na svojom diele je verš 13 z Daniela 12. „Blahoslavené sú oči, ktoré videli veci, ktoré boli videné v rokoch 1843 a 1844,“ je verš 12. Ellen Whiteová podáva božský výklad Daniela 12,12–13 a hovorí, že tieto verše nie sú o časovom proroctve, ale o skúsenosti, ktorá zahŕňa roky 1843 a 1844, vyvolanej nedorozumením týkajúcim sa roku 1843, ktoré spôsobuje čas meškania. Keď nastane čas meškania, „blahoslavený je ten, kto čaká.“ Hoci sa videnie oneskoruje, čakaj naň. Blahoslavený je ten, kto verne čaká od času meškania až dovtedy, kým sa dvere nezatvoria. To, čo verní vidia v rokoch 1843 a 1844, je požehnanie, ktoré ho vedie do Najsvätejšieho miesta.

Proroctvo 1335 sa skončilo v roku 1843, čím označilo príchod Polnočného volania. Prorocké obdobia 2520 a 2300 sa končia v roku 1844. Ellen Whiteová hovorí, že tie isté dôkazy, ktoré ich viedli k hlásaniu, že 2520, 2300 a 1335 sa skončili v roku 1843, boli potom uznané za dôkaz toho, že sa ukončia v roku 1844.

Svetlo zo Slova Božieho osvietilo ich postavenie a oni objavili čas otáľania — „Keby sa aj [videnie] omeškávalo, čakaj naň.“ Vo svojej láske k bezprostrednému príchodu Krista prehliadli otáľanie videnia, ktoré malo zjaviť tých, čo skutočne očakávajú. Opäť mali určený časový bod. Predsa som však videla, že mnohí z nich sa nedokázali povzniesť nad svoje hlboké sklamanie, aby mali takú mieru horlivosti a sily, aká charakterizovala ich vieru v roku 1843.

Satan a jeho anjeli nad nimi zvíťazili a tí, ktorí nechceli prijať toto posolstvo, si blahoželali pre svoju prezieravú súdnosť a múdrosť, že neprijali blud, ako to nazývali. Neuvedomovali si, že proti sebe zavrhnú Božiu radu a že pôsobia v spojení so Satanom a jeho anjelmí, aby privádzali Boží ľud, ktorý prežíval posolstvo zoslané z neba, do zmätku.

V týchto dejinách sú dve triedy uctievačov. Neverná trieda zosmiešňuje tých, ktorí očakávajú, no tí, čo očakávajú, sú privedení späť k prorockým obdobiam a prichádzajú k pochopeniu, že tie isté dôkazy, ktoré ich viedli k určeniu ukončenia rokov 2520 a 2300 v roku 1843, dokazovali, že sa skončili v roku 1844.

Hoci tí, ktorí očakávali, to rozpoznali, neboli pre Pána takí zapálení ako pred prvým sklamaním. Posolstvo Polnočného volania ich znovu roznieťilo. Tí, ktorí očakávali, už pred Polnočným volaním porozumeli roku 1844 ako koncu proroctiev.

Posolstvo o polnočnom volaní umožnilo tým, ktorí očakávali, určiť 22. október 1844. S touto informáciou to už nebolo len niekedy v roku 1844; bolo to práve v tento deň, a to dalo posolstvu moc.

Vidíte ten proces? Učenia, ktoré prinášajú túto skúsenosť, sú tri proroctvá: 1335, 2300 a 2520.

Keď si to uvedomili, začali hlásať: „Vyjdite z Babylonu.“ Toto je posolstvo druhého anjela.

Buďme jasní: Čo sa končí v čase odkladu? Používanie mapy z roku 1843. Túto mapu odložili bokom, pretože teraz chápali, že Pán prichádza v roku 1844, zatiaľ čo mapa uvádzala rok 1843. Preto mapu odložili bokom v dejinách posolstva druhého anjela.

Čím sa stáva ich posolstvo v dejinách Druhého anjela? To vysvetľuje posledný odsek.

Veriaci v tomto posolstve boli v cirkvách utláčaní. Po istý čas boli tí, ktorí nechceli prijať toto posolstvo, zo strachu zdržovaní od toho, aby dali priechod citom svojich srdiec; no pominutie času odhalilo ich skutočné pocity. Chceli umlčať svedectvo, ktoré tí, čo očakávali, cítili byť povinní niesť, totiž že prorocké obdobia siahajú až do roku 1844.

Aké prorocké obdobia? 2520 a 2300. To je ich posolstvo v týchto dejinách. Teraz hovoria: „Rozumieme! Tieto proroctvá siahajú až do roku 1844.“ Ich posolstvom v dejinách Polnočného volania sú proroctvá o 2520 a 2300 rokoch.

Istý čas boli tí, ktorí nechceli prijať toto posolstvo, zo strachu zdržaní od toho, aby prejavili city svojich srdc; ale plynutie času odhalilo ich skutočné pocity. Chceli umlčať svedectvo, ktoré tí čakajúci cítili byť nútení vydávať, totiž že prorocké obdobia siahali až do roku 1844. Veriaci jasne vysvetlili svoj omyl—pozoruhodný omyl—a uviedli dôvody, pre ktoré očakávali svojho Pána v roku 1844. Ich odporcovia nemohli predložiť nijaké argumenty proti mocným dôvodom, ktoré boli uvedené. Napriek tomu sa roznechoval hnev cirkví; boli rozhodnutí nepočúvať dôkazy a vylúčiť toto svedectvo z cirkví, aby ho ostatní nemohli počuť.

Čo sa stane, keď predstavíte 2520 v spojení s 2300 dňami? V dejinách mileritského hnutia budete vylúčení z cirkví a vyvinie sa úsilie umlčať toto posolstvo.

Tí, ktorí sa neodvážili zadržiavať pred inými svetlo, ktoré im Boh dal, boli vylúčení z cirkví; ale Ježiš bol s nimi a oni sa radovali vo svetle Jeho tváre. Boli pripravení prijať posolstvo druhého anjela.“ Early Writings, 235–237.

Bez toho, aby sme sa púšťali do štúdie o 2520, sa snažíme ukázať, že Ellen Whiteová kladie na 2520 pečať svojho schválenia. Ak to nedokážete vidieť, potrebujete sa modliť, aby Ježiš odstránil šupiny z vašich očí. Ellen Whiteová povedala, že tie isté dôkazy, ktoré ich viedli k predpovedi roku 1843, sa potom ukázali ako dôkaz, že tieto prorocké obdobia sa skončili v roku 1844. Vždy označuje prorocké obdobia, alebo čísla, v množnom čísle. Na Karte z roku 1843 sú iba tri prorocké obdobia, ktoré sa skončili v roku 1843.

Ten, ktorý sa končí v roku 1843, tých 1335, si pre gramatickú správnosť vyžaduje prinajmenšom dve prorocké obdobia, aby mohla povedať „čísla“ a „prorocké obdobia“. Ak sú tri a jedno odoberiete, potom tie dve, ktoré schvaľuje, sú 2520 a 2300, bez ohľadu na to, čo môže povedať ktokoľvek iný.

V týchto dejinách, vrátane Veľkého sklamaní adventistov 22. októbra 1844, Pán vytváral skúsenosť, v ktorej boli vylučovaní z cirkví, aby nestáli na vplyve ľudí, ale na Božom slove. Túto skúsenosť potrebovali, aby mali vieru vstúpiť s Ježišom Kristom do Svätyne svätých. Zdokonaľoval ich, aby priviedol k záveru večného evanjelium.

Svedectvo priekopníkov: James White a Uriah Smith

Ďalej tu máme dvoch priekopníkov, Jamesa Whitea a Uriaha Smitha. Práve na týchto mužov sa moderní teológovia predovšetkým odvolávajú, keď tvrdia, že James White v roku 1863 zavrhol 2520 a že Uriah Smith ho zavrhol vo svojich spisoch v 70. a 80. rokoch 19. storočia.

Vraciame sa do roku 1844 a krátko nato, aby sme videli, ako James White a Uriah Smith opisujú tú istú históriu, ktorú práve opísala Ellen Whiteová. Hovorí o prorockých obdobiach, o tom, že Pán odňal svoju ruku a že bolo vidieť omyl; a tak hovoria aj títo dvaja priekopníci.

Ellen Whiteová nehovorí „2520“ ani „sedem časov“, ale Uriah Smith a James White áno. Jasne dávajú najavo, že prorockými obdobiami uznávanými v týchto dejinách boli 2520 a 2300.

James White, Review and Herald, zväzok 1, 9. júla 1851: „Hovorí jeden odporca: ‚Neverím, že polnočné volanie už bolo dané.‘ Ani my neveríme, že sme polnočné volanie počuli my, alebo

že ho vôbec niekedy počuť budeme. Volanie z Matúša 25,6: „Hľa, ženích prichádza,“ patrí do dejín východnej svadby. No že na jeseň roku 1844 bolo vydané volanie a celé adventné spoločenstvo ho plne prijalo, ktoré sa dobre prirovnáva k polnočnému volaniu z podobenstva, by nemali popierať tí, ktorí s ním mali skúsenosť.“

Jakub White sa zaoberá dejinami, v ktorých ľudia odmietajú Polnočný výkrik a schádzajú z cesty. Reaguje na to a bude o týchto dejinách hovoriť.

Prišlo to v pravý čas. Volanie podobenstva bezprostredne nasledovalo po zdržaní a po driemaní i spánku. Nasledovalo po našom zdržaní, keď sme boli sklamaní, a doľahlo k našim ušiam, keď sme boli v stave otupenosti. Tento krik prebudil desať panien a viedol ich k tomu, aby si upravili svoje lampy. Toto, sprevádzané mocou Ducha, prebudilo adventný ľud a viedlo ho k skúmaniu Biblie ako nikdy predtým a k tomu, aby seba i svoj svetský majetok úplne zasvätil Pánovi. Tí, ktorí hlásali, že Pán príde v siedmom mesiaci roku 1844, jasne videli, že prorocké obdobia siahajú až do toho času; preto dôkazy, ktoré boli predložené z týchto období na preukázanie, že advent nastane v roku 1843, dokazovali, že nastane v roku 1844. Vtedy sme uvideli chybu v tom spôsobe počítania, ktorý ukončoval 2300 dní v roku 1843. Nik z tých, ktorí písali proti adventu, ju nevidel. Ruka Prozreteľnosti ju zakryla až do času, keď mala byť spozorovaná. Chyba spočívala v tom, že sa od 2300 odpočítalo 457 celých rokov, čím vyšiel rok 1843, bez toho, aby sa vzal do úvahy zlomok roku 457 pred Kristom, ktorý už uplynul, keď vyšiel rozkaz, od ktorého sa počíta 70 týždňov.

Naše mysle boli upriamené na ten časový bod [1843] z toho dôvodu, že pri datovaní jednotlivých prorockých období od tých rokov, ktorým najlepší chronológovia prisudzujú naplnenie tých udalostí, ktoré mali označiť ich začiatok, sa všetky zdanlivo končili v tom roku.“

Teraz nám hovorí o prorockých obdobiach, o ktorých sa domnievali, že sa skončili v roku 1843.

„To však bolo iba zdanlivé.“ Iba zdanlivé, že sa skončili v roku 1843. Zistili by, že sa skončili v roku 1844.

„„Sedem časov“, čiže 2520 rokov, počítame od zajatia Menaššeho, ktoré chronológovia s veľkou jednomyselnosťou kladú do roku 677 pred Kr.“ To boli prorocké obdobia, ktorými sa zaoberali. „Tento dátum je jediný, od ktorého sme kedy počítali začiatok tohto obdobia; a keď sa od 2520 rokov odpočítalo 677 pred Kr., zostal rok 1843 po Kr. Nepostrehli sme však, že keďže na dovŕšenie 2520 rokov by bolo potrebných 677 plných rokov pred Kr. a 1843 plných rokov po Kr., zaväzovalo by nás to tiež predĺžiť toto obdobie až tak ďaleko do roku 1844, ako sa mohlo začať po začiatku roku 677 pred Kr.“

Prorocké obdobia, v ktorých „ruka Prozreteľnosti držala jeho ruku nad omylom“, zahŕňali aj 2520.

Uriah Smith: „Ako čas plynul ďalej za rok 1843, mnohí sa začali pýtať na dôvody svojho sklamania vzhľadom na rok svojho očakávaného vyslobodenia. Vtedy sa ukázalo, že ak sa všetky prorocké obdobia začínali v rokoch pred Kr., kde sme ich začiatok vždy kládli, nebudú sa jednotlivé obdobia, ani pri predpoklade, že naša chronológia a určenie ich začiatku boli správne, dovŕšené skôr než niekedy v priebehu roku 1844. Tak teda sedem časov, čiže 2520

rokov, začínajúcich v roku 677 pred Kr. — veľké jubileum, čiže 2450 rokov [nie je znázornené ani na grafe z roku 1843, ani na grafe z roku 1850.], začínajúce v roku 607 pred Kr. — a 2300 rokov z Daniela, začínajúcich v roku 457 pred Kr. — keďže časť každého z týchto rokov, od ktorých sa jednotlivé prorocké obdobia datovali, už uplynula pred nastaním rozličných udalostí, ktoré označovali ich začiatok, bolo by nevyhnutné, aby siahali do roku 1844 o toľko, o koľko sa každý z nich začal po začiatku rokov pred Kr., od ktorých sa jednotlivo počítajú, aby sa buď doplnil počet rokov v každom z nich, alebo aby sa overila správnosť našej chronológie. Neexistoval však nijaký kľúč k tomu, v ktorom čase v príslušných rokoch pred Kr. sa jednotlivé obdobia začali; a preto nebolo možné presne určiť čas v roku ich ukončenia.“

Uriáš Smith aj James White obaja dosvedčujú, že prorockými obdobiami, o ktorých sa uznávalo, že sa končia v roku 1844, bolo 2520 a 2300 rokov, pričom používajú tie isté výrazy ako Ellen Whiteová v Early Writings, na strane 236 a nasledujúcich.

Reťaz pravdy: Východiskové body Williama Millera

Rané spisy, strana 230: „Boh poslal svojho anjela“ — anjela Gabriela — „aby pôsobil na srdce jedného roľníka“ — Williama Millera — „ktorý neveril Biblii, a priviedol ho k skúmaniu prorociev. Boží anjeli opakovane navštevovali toho vyvoleného, aby viedli jeho myseľ a otvárali jeho porozumeniu proroctvá, ktoré boli Božiemu ľudu vždy temné. Bol mu daný začiatok reťaze pravdy a bol vedený, aby hľadal článok za článkom, až napokon s úžasom a obdivom hľadel na Božie slovo. Videl v ňom dokonalú reťaz pravdy. To Slovo, ktoré pokladal za nevnutné, sa teraz otvorilo jeho zraku vo svojej kráse a sláve. Uvidel, že jedna časť Písma vysvetľuje druhú,“

Gabriel mu ukázal metódu, ktorú nazývame dokazovanie textami, pravidlo za pravidlom, tu trochu a tam trochu.

Gabriel mu dal začiatok reťaze pravdy a metódu dokazovania pomocou biblických textov.

William Miller, Advent Review and Sabbath Herald, 18. apríla 1854: „Na základe ďalšieho skúmania Písem som dospel k záveru, že sedem časov pohanskej nadvlády sa musí začínať vtedy, keď Židia prestali byť nezávislým národom pri zajatí Menašeho, ktoré najlepšie chronológovia kládli do roku 677 pred Kr.; že 2300 dní sa začalo so sedemdesiatimi týždňami, ktoré najlepšie chronológovia datovali od roku 457 pred Kr.; a že 1335 dní, začínajúcich od odstránenia každodennej obete a postavenia ohavnosti spustošenia [Daniel 12,11], sa malo počítat' od ustanovenia pápežskej nadvlády po odstránení pohanských ohavností, a ktoré by sa podľa najlepších historikov, ktorých som mohol skúmať, malo datovať približne od roku 508.“

Ellen Whiteová hovorí, že Gabriel dal Williamovi Millerovi začiatkové body reťaze pravdy, a William Miller dosvedčuje, že tri začiatkové body, ktoré mu boli dané, sú 508, 677 pred Kr. a 457 pred Kr. Anjel Gabriel mu dal začiatkové body týchto prorociev, ktoré priviedli k dejinám Polnočného volania.

Posledný podvod: Odmietnutie Ducha prorocstva

Vybrané posolstvá, kniha 1, strana 48: „Satan . . . neustále presadzuje falzifikát — aby odvedol od pravdy. Úplne posledným Satanovým klamom bude zneplatniť svedectvo Ducha Božieho.“ Posledným Satanovým klamom je zničiť Ducha prorocstva.

Ak odmietate tieto základné pravdy, zároveň odmietate aj Ducha prorocstva. Ellen Whiteová vyjadruje svoj súhlas s rokom 2520. Ak odmietate rok 2520, vylievate aj dieťa aj vodu z kúpeľa.

„Satan . . . neustále presadzuje falošné — aby odvedol od pravdy. Úplne posledným satanovým zvodom bude zneplatniť svedectvo Božieho Ducha. ‚Kde niet videnia, ľud hynie‘ (Príslovia 29:18).“ Hovorí o odmietnutí Ducha prorocstva a v tejto súvislosti hovorí, že ak odmietnete Ducha prorocstva, tam, kde niet videnia, ľud hynie. Čo je tým videním? Ak odmietnete Ducha prorocstva, aké videnie vám chýba?

„Zapíš videnie a jasne ho vyznač na tabule, aby ten, kto ho číta, mohol bežať.“ Habakuk 2:2 (KJV).

Ak odmietnete Ducha prorocstva, odmietnete mapu z roku 1843; a ak odmietnete túto mapu, odmietate Ducha prorocstva.

„Satan bude dômyselne pôsobiť rozličnými spôsobmi a prostredníctvom rozličných nástrojov, aby otriasol dôverou ostatného Božieho ľudu v pravdivé svedectvo. Proti Svedectvám sa roznečuje nenávisť, ktorá je satanská.“ Niekedy si pod výrazom „satanský“ predstavujeme zlovestné skutky, no v diele Patriarchovia a proroci sa nám hovorí, že Satan pôsobí tým, že vsúva pochybnosti. To je satanský útok proti Duchu prorocstva a týmto základným pravdám. Deje sa to prostredníctvom ľudí, ktorým máme dôverovať a ktorí tieto pochybnosti vsúvajú.

Proti Svedectvám sa roznečuje nenávisť, ktorá je satanská. Satanovo pôsobenie bude smerovať k tomu, aby otriaslo vierou cirkví v ne, a to z tohto dôvodu: Satan nemôže mať takú voľnú cestu na zavádzanie svojich klamstiev a na spúšťanie duší vo svojich bludoch, ak sa dbá na varovania, pokarhania a rady Božieho Ducha. Selected Messages, kniha 1, 48.

Keď to uvádzame k záveru, keď sestra Whiteová hovorí, že sa nemáme čoho obávať do budúcnosti okrem toho, aby sme nezabudli na Pánovo vedenie, hovorím, že Pánovo vedenie, o ktorom hovorí, sú dejiny od času meškania až po zavretie dvere — dejiny predstavené výrazom Polnočné volanie. Nemáme sa čoho obávať do budúcnosti okrem toho, aby sme nezabudli, ako nás Pán viedol v skúsenosti Polnočného volania, a tiež na učenia spojené s týmto vedením. Učenia, ktoré priniesli túto skúsenosť, sú tri časové proroctvá, ktoré sa začínajú dátumami danými Williamovi Millerovi anjelom Gabrielom. Nemáme sa čoho obávať do budúcnosti okrem toho, aby sme nezabudli na tieto učenia, vrátane 2520, ktoré priniesli skúsenosť Polnočného volania, keď Pán viedol milleritov cez vyvrcholenie večného evanjelia.

Jedno je isté: tí adventisti siedmeho dňa, ktorí sa postavili pod zástavu satana, sa najprv vzdajú svojej viery vo výstrahy a napomenutia obsiahnuté vo Svedectvách Ducha Božieho.

Ak odmietate Základy, odmietate Ducha prorocstva. Ak odmietate Ducha prorocstva, odmietate Základy. Patria nerozlučne k sebe. Kde niet Ducha prorocstva, niet videnia.

Volanie k väčšiemu posväteniu a svätejšej službe zaznieva a bude zaznievať i naďalej. Niektorí, ktorí teraz vyslovujú satanove našepkávania, prídu k rozumu. Sú takí, čo zastávajú dôležité zodpovedné postavenia, a predsa nerozumejú pravde pre tento čas. Im musí byť zvestované toto posolstvo. Ak ho prijmú, Kristus ich prijme a urobí z nich spolupracovníkov so sebou. Ak však odmietnu počuť toto posolstvo, postavia sa pod čiernu zástavu Kniežata temnosti.

Je mi uložené povedať, že drahocenná pravda pre tento čas sa ľudským mysliam otvára čoraz jasnejšie. V osobitnom zmysle majú muži i ženy jesť telo Kristovo a piť jeho krv. Porozumenie sa bude rozvíjať, lebo pravda je schopná neustáleho rozširovania. Božský pôvodca pravdy vstúpi do bližšieho a ešte bližšieho spoločenstva s tými, ktorí pokračujú v tom, aby ho poznali. Keď Boží ľud prijíma jeho slovo ako chlieb z neba, pozná, že jeho východiská sú pripravené ako ráno. Prijmú duchovnú silu, ako telo prijíma telesnú silu, keď sa požíva pokrm.

Sotva z polovice rozumieme Pánovmu zámeru, keď vyviedol synov Izraela z egyptského otroctva a viedol ich cez púšť do Kanaánu.

„Keď zhromaždíme božské lúče žiariace z evanjelia, získame jasnejší vhlád do židovského poriadku a hlbšie ocenenie jeho dôležitých právd. Naše skúmanie pravdy ešte nie je úplné. Zhromaždili sme len niekoľko lúčov svetla. Tí, ktorí nie sú každodennými študentmi Slova, nevyriešia otázky židovského poriadku. Neporozumejú pravdám vyučovaným chrámovou službou. Božie dielo je brzdené svetským chápaním jeho veľkého plánu. Budúci život odhalí význam zákonov, ktoré Kristus, zahalený v oblakovom stĺpe, dal svojmu ľudu.“ Spalding and Magan, 305, 306.

Tí adventisti, ktorí prijímú znak šelmy a stoja pod satanovým práporom, najprv zavrhnú Ducha prorocka.

V tomto úseku sú dve skupiny: tí, ktorí pokračujú v poznávaní Pána, neprestajne jedia Jeho telo a pijú Jeho krv a neprestajne skúmajú Božie slovo, a tí, ktorí tak nerobia. Rozvoj pravdy nie je ukončený; budú mať čo povedať o službe vo svätyni, čo ešte nebolo povedané. Budú zdôrazňovať zmenu obdobia správy v čase Krista, predznamenantujúcu zmenu v milleritskom čase, poukazujúc vpred na obdobie správy, keď Kristus prechádza zo súdu nad mŕtvymi k súdu nad živými. Budú mať čo povedať o svätyni a o tom, ako Pán pri týchto zmenách období správy vyznačuje svoje pohyby vyliatím svojho Ducha.

Ešte niekoľko citátov a už sme takmer hotoví.

Tí adventisti siedmeho dňa, ktorí odmietajú Polnočný výkrik, schádzajú z chodníka a odmietajú Pánovo vedenie i doktrínálne učenia, ktoré tvoria dejiny Polnočného výkriku. Práve toho sa musíme obávať — odmietnuť tieto učenia a neporozumieť tejto skúsenosti. Týmto konaním odmietame Ducha prorocka.

Sestra Whiteová kladie svoju pečať schválenia na 2520. Ukážeme, ako kladie svoju pečať schválenia aj na ďalšie pravdy na mape z roku 1843.

Na konci sveta, keď to všetko v našich dejinách dospeje k vyvrcholeniu večného evanjelia, adventizmus bude postavený pred trojstupňový proces skúšky, ktorý bol predobrazný, ako to vidno v skúsenosti Williama Millera.

William Miller urobil tri chyby: (1) Odmietol Polnočné volanie a spadol z cesty dolu do bezbožného sveta. (2) Potom dôveroval ľudskému vplyvu, Joshuovi Himesovi. (3) Odmietol sobotu.

Vynorila sa otázka: „Zavrhol sobotu alebo svätýňu?“ Učenie, ktoré sa v tom časovom období zmenilo zo svätýne na zemi na Svätýňu v nebi, nemuselo byť Millerom úplne pochopené. Keď bola Ellen White vedená do Najsvätejšieho miesta, uvidela Desat' prikázaní v arche zmluvy a prikázanie o sobote malo okolo seba svätú žiaru.

To, čo Miller odmietol, bol Boží zákon — sobota. Teda Miller odmietol Polnočný výkrik, potom sa oprel o telo a následne prijal znamenie šelmy. To sa bude opakovať na konci sveta.

Svedectvá, zväzok 5, strana 211: „Tu vidíme, že cirkev — Pánova svätýňa — bola prvá, ktorá pocítila úder Božieho hnevu. Starci, tí, ktorým Boh dal veľké svetlo a ktorí stáli ako strážcovia duchovných záujmov ľudu, zradili svoju dôveru.“

Komentuje Ezechiela 8 a 9, zapečatenie. Sestra Whiteová hovorí, že zapečatenie v Ezechielovi 9 je to isté ako zapečatenie v Zjavení 7. Hovorí o časovom období zapečatenia 144 000. Hovorí, že tí, ktorí mali byť strážcami, zradili svoju zverenú zodpovednosť.

„Zaujali stanovisko, že nemusíme očakávať zázraky a zjavný prejav Božej moci ako v dávnejších dňoch. Časy sa zmenili.“ Ich prvou chybou bolo postaviť sa proti Polnočnému volaniu a hovoriť: „To, čo sa odohralo v dejinách tohto Polnočného volania, sa neopakuje.“

Schádzajú z cesty.

Tieto slová posilňujú ich neveru a hovoria: Pán neučiní dobro ani neučiní zlo. Je príliš milosrdný na to, aby navštívil svoj ľud súdom. Takto „Pokoj a bezpečnosť“ je volaním mužov, ktorí už nikdy nepozdvihnú svoj hlas ako trúbu, aby ukázali Božiemu ľudu jeho priestupky a domu Jákobovmu jeho hriechy. Títo nemajú psi, ktorí nechceli štekať, sú práve tí, ktorí pocítia spravodlivú pomstu urazeného Boha. Muži, dievčatá i malé deti všetci zahynú spolu.“
Testimonies, zväzok 5, 211.

Jeremiáš, hovoriac o druhom zlyhaní Williama Millera, povedal: „Takto hovorí Hospodin: Zlorečený muž, ktorý dúfa v človeka, a robí z tela svoje rameno, a ktorého srdce sa odvracia od Hospodina.“ Jeremiáš 17:5. Ak dôverujete človeku, vaše srdce sa odvracia od Hospodina.

Prvým konečným odmietnutím je Polnočné volanie, opakovanie zjavenia Božej moci. Druhým je spoliehanie sa na telo. Tretím je nedeľný zákon.

Môžu existovať len dve triedy. Každá strana je zreteľne označená buď pečaťou živého Boha, alebo znamením šelmy či jej obrazu. Každý syn a dcéra Adamovi si volí buď Krista, alebo Barabáša za svojho vodcu. A všetci, ktorí sa stavajú na stranu neverných, stoja pod čiernym zástavou satana a sú obvinení z toho, že zavrhnú Krista a pohrdavo s ním zaobchádzajú. Sú

obvinení z toho, že úmyselne križujú Pána života a slávy.“ Review and Herald, 30. januára 1900.

Jedno je isté: tí adventisti siedmeho dňa, ktorí sa postavia pod zástavu satana, sa najprv vzdajú svojej dôvery v Ducha proroctva.

Adventizmus opakuje trojstupňový proces skúšky, v ktorom William Miller zlyhal. No anjeli čakajú, aby Millera vzkriesili a vzali ho domov k jeho Spasiteľovi. Pre adventistov, ktorí prijímajú znamenie šelmy, to nie sú anjeli, ktorí čakajú na nich.

Znova a znova mi bolo ukazované, že minulé skúsenosti Božieho ľudu nemožno pokladať za mŕtve fakty. Záznam o týchto skúsenostiach nemáme považovať za niečo, s čím by sme zaobchádzali ako s minuloročným almanachom. Tento záznam treba uchovávať v pamäti, lebo dejiny sa budú opakovať. Publishing Ministry, 175.

Prečo si potrebujeme pripomínať Polnočné volanie? Pretože dejiny sa budú opakovať. V týchto dejinách bude posolstvom, ktoré spôsobí trasenie, 2520 a 2300; kvôli tomu to vyženie ľudí z cirkví.

Ale bude sa táto história, Polnočné volanie, skutočne opakovať, alebo je to len nejaká história? Všímnite si tento nasledujúci citát:

Jestvuje svet, ktorý leží v neprávosti, v klame a zvide, v samom tieni smrti, — spiaci, spiaci. Kto pociťuje úzkosť duše, aby ich prebudil? Aký hlas ich môže dosiahnuť? Moja myseľ bola prenesená do budúcnosti, keď bude dané znamenie: „Hľa, ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety.“ Niektorí však budú otáľať zadovážiť si olej na doplnenie svojich lúč, a prineskoro zistia, že charakter, ktorý je znázornený olejom, nie je prenosný. Review and Herald, 11. februára 1896.

Dejiny Polnočného volania sa opakujú do poslednej litery.

Ellen Whiteová chápala, že 2520 bolo platné časové proroctvo a že ho Pán použil na vyvolanie času omeškania, sklamania, ktoré vytvorilo skúsenosť pripravujúcu mužov i ženy, aby vierou vstúpili s Kristom do Najsvätejšieho miesta.

Doteraz sme sa ešte nepokúsili dokázať 2520 z Biblie. V tejto štúdii o dvoch tabuľkách Habakuka chceme najprv jasne ukázať, že Ellen Whiteová podporuje tieto doktríny, ktoré dnešný adventizmus odmieta; potom prejdeme k biblickému štúdiu.